

Ninatark

Õpilasvahetus

Nädal TVK-s Nädal MHG-s

Kõik algas sellest, kui ühel kolmapäeval tuli meie kooli arendusjuht Tiia Lepik meie tundi, et rääkida meile võimalusest vahetada nädalaks ajaks kooli ja teha seega meid vahetusõpilasteks. Et välja selgitada minejad, tõmmati loosi.

Tulimegi siis 31. oktoobril Veeriku kooli. Kooli astudes ootas meid väga soe vastuvõtt. Meil aidati uues koolimajas orienteeruda ja keskkonnaga kohanduda. Esimese päeva lõpuks hakkasime tasapisi harjuma siinse kooli ja inimestega. Peab ütleva, et 7. a klassi keskkond on ... omapärane. Inimesed on väga lõbusad ja sõbralikud.

Esimene ja põhiline erinevus koolide vahel on see, et oleme oma koolis õppematerjalidega natuke eespool ja mõnedes ainetes kaugemale jõudnud. Ka õppematerjalid ja õppemeetodid on erinevad. Meie koolis kasutatakse rohkem õpikuid, TVK-s aga arvutipõhiseid materjale.

MHG seitsmendikud

Teise õppeveerandi esimesel nädalal toimus Veeriku Kooli ja Miina Härma Gümnaasiumi õpilaste vahel õpilasvahetus. Meie koolist võttis projektist osa 9 õpilast ja tundus, et kõik jäid vahetusega rahule. Saime tutvuda teise kooli õpilaste, õpetajate ja õppeprogrammi.

Tuli ette ka mõningaid naljakaid ja imelikke olukordi. Näiteks ühe tunni ajal, kui õpetaja oli ülesannete selgitamise lõpetanud ja me lahendasime iseseisvalt ülesandeid, vaatas ta korraka mu pinginaabri poole ja ütles: „Sul on väga ilus sall. Sellel on nii armsad kaunistused!“ Me ei saanud täpselt aru, miks ta seda küll keset tundi ütleva pidi ja see tundus meile väga naljakas. Ühes järgnevas tunnis hakkas üks meie „uus“ klassivend lihtsalt heast peast naerma. Ta naer oli naljakas ja tundus meile pigem kriuksumisena. Praegugi, kui oma koolis tagasi oleme, meenub mõnikord see naer ning tuletab meelde aega teises koolis.

Laura Lokko

Vahetusõpilased MHGst
Foto: Kadri Lill

Uued õpetajad

Koolis toimetab uusi inimesi. Või kas kõik on ikka uued?

Kristel Kruuse – emakeeleõpetaja

Kes Sa oled?

Olen eesti keele ja kirjanduse õpetaja ja näiteringi juhendaja. Ei ole Veerikul uus õpetaja, vaid tulin siia tööle juba kaheksa aastat tagasi, aga vahepeal olen neli aastat lastega kodus olnud.

Mis on muutunud?

See on hea küsimus. (Naerab ja mõtleb pikalt). Midagi ei ole eriti muutunud, kolleegid on ikka toredad, lapsed on ikka samasugused – toredad, tublid ja püüdlid, koostöö sujub väga hästi, lahkelt on vastu võetud, kõik on väga toetavad – mõnus on siin olla! Ahjaa, ära minnes polnud e-kooli, see meeldib mulle väga.

Mida ootad aastalt 2012?

Ootan aktiivseid ja julgeid lapsi näiteringi, huvitavaid tunde 4.a ja 5.b klassi seltsis ja rõõmsat meelt igasse päeva!

Eve Aruväli – saksa keele õpetaja

Kus olete õppinud/ õpetanud?

Olen lõpetanud Tartu 3. keskkooli, praeguse Raatuse gümnaasiumi. Õppisin saksa keele süvaõppega klassis, seejärel alustasin õpinguid Tartu ülikoolis saksa filoloogia erialal. Lõpetasin ülikooli 1984. aastal. Pärast ülikooli asusin tööle Nõo keskkooli (praegune Nõo Reaalgümnaasium ja Nõo põhikool), kus töötasin saksa keele õpetajana 23 aastat. Praegu töötan tõlgina tõlkebüroos Grata ja õpetan saksa keelt peale Veeriku kooli ka Puka keskkoolis.

Kuidas siia tööle sattusite?

Vabanenud töökohast lugesin Internetist. Koolist olin kuulnud muidugi ka varem, peamiselt head.

Kuidas kool tundub?

Veeriku kool, nii palju, kui mina seda tundma olen õppinud, on tore koht. Õpilased on usinad ja õpihimulised isegi 8.-9. tunnis. Mulle meeldib siin.

Keret Altpere – kunstiõpetaja

Miks te tulite siia kooli ?

Olen lõpetanud Kunstiakadeemia tekstiilkunsti eriala ning paar aastat tagasi hakkasin õppima Tartu Ülikoolis kunstiõpetuse õpetajaks. Kui kevadel kuulsin, et Veeriku koolis on alates uuest õppeaastast vaja kunstiõpetuse õpetajat, siis kandideeringi vabale kohale.

Kus te veel õpetate?

Kuna mul on Veeriku koolis tunnid ainult kord nädalas, siis pole ma pidanud omateistest töödest ja tegemistest loobuma. Juhendan lisaks Lastekunstikoolis disainiklassi, õpetan Tartu Kõrgema Kunstikooli tekstiili osakonnas ning teen täiskasvanutele disaini- ja käsitöökursusi.

Mida te koolist arvate?

Kool on meeldivalt väike ja sõbralik.

Vilistab

Liisa Lõhmus, MHG

Esimesel septembril üle Miina Härma Gümnaasiumi läve astuda oli üsna võõras. Aktus toimus kooli staadionil, kõik klassid rivistati üles ning toimus lühike direktori tervitus algava kooliaasta puhul. Juba selline korraldus oli väga erinev Veeriku traditsioonilisest „Tere, kallid koolipere!”-kõnest, rääkimata harjumatult suurest rahvahulgast.

Esimesed nädalad olid rasked, orienteerumisega oli suuri probleeme, klass harjumatult suur, väga vähe tuttavaid nägusid. Nüüd on koolimaja tuttav ning suhtlemine klassikaaslastega vaba. Härmat nimetatakse eliitkooliks. Ma ei ole kindel, kas on õige koole nii sildistada, kuid kindlasti on nii, et halva õppeedukusega ning õppimistahteta õpilasi leiab vähe ning kõik üritavad alati maksimumi. Siiski on see eliitkoolistaatus natukene pingeline, õpilastelt oodatakse nende parimat ja siis veel natukene lisaks. Samas ei sunnita kedagi ühekski olümpiaadiks või muuks kooliväliseks tegevuseks, ka koorilaulus käimine on vabatahtlik.

Kartsin väga pikki koolipäevi ning tohutut pinget, kuid koolis veedetud tunnid ei ole esimesed kaks perioodi veel talumatult pikad olnud. Tänu perioodisüsteemile on vaid perioodi lõpud kiired. Harudesse jagunemine toimub 10. klassi lõpus, see on hea, siis saab oma valikut põhjalikumalt läbi mõelda, kuid seetõttu peame õppima kõiki ained, seega kui minu valikuks oleks humanitaar, siis 10. klassi vältel õpin siiski täiskoormusel füüsikat ja bioloogiat.

Võõraid ning teistsuguseid kombeid on palju. Näiteks jõuluootepäev, mis sarnaneb Veeriku jõululaulude laulmisega. Harjumatu oli, et seal lauldi enamuse laule võõrkeeles, kas siis inglise, vene või saksa. Tartu Ülikooli aulas toimus adventikontsert, mis oli väga pidulik ja ametlik, kuid enamuse esinejate näos polnud teragi entusiasmi või rõõmu. Veerikul tavaks saanud jõulunäidendi asemel toimub jõuluüritus, kus kõik klassid valmistavad ette konkreetsele teemale vastava numbri. See paneb igatsema näidendiproove ning erinevaid etendusi Veeriku ümberkaudsetele lasteaedadele ja õpilastele.

Gümnaasiumi ja põhikooli ei saa võrrelda. Õpilastesse suhtumine on väga erinev, Härmas toonitatakse, et gümnaasiumiõpilased on siia tulnud vabatahtlikult ning ühegi õpetaja kohustuste hulka ei kuulu nende kasvataja mängimine. Peaaegu ükski õpetaja ei karju, kui klassis tekib lärm, vaid jääb lihtsalt vait ning kui lärm lõpuks vaibub, läheb tunniga edasi. Õpilaste kohusetunne on tunduvalt kõrgem, kojujäänud asjade pärast ei saa ühtki märkust ning mulle väga meeldib, et ei ole mingit tagant sundimist. Teen täpselt nii palju kui jõuan, tahan või tähtsaks pean, kuid tulemused on vastavalt sellele.

Olen oma koolivalikuga väga rahul ja arvan, et paljukardetud eliitkooli staatus ei ole nii hull. Nagu igas gümnaasiumis, tuleb ise olla aktiivne ning oma tulemuste eest seista.

PILTUUDIS

Tartu Ülikooli eetikakeskuse väärtuskasvatuse rändauhinna saime sel aastal endale: meie kool nimetati väärtuskasvatuse kooliks 2011. Auhinnaks on dolomiidist karikas, mille sees kasvab väike puu, mille eest tuleb samamoodi hoolitseda kui väärtuskasvatuse eest. Karikas jääb meie koolile järgmise konkursini 2012. aasta detsembris, puu aga kasvab koos väärtustega läbi lae.

Foto: www.eetika.ee

Õppisin, käisin, võitsin

Eva-Maria Tõnson

Mul oli suurepärane võimalus esindada Eestit VIII rahvusvahelisel loodusteaduste olümpiaadil Lõuna-Aafrikas. Võistlus toimus India ookeani äärses rannikulinnas Durbanis. Eestit esindavad 6 võistkonnaliiget valiti valikvõistluse tulemuste põhjal. Enne välismaale võistlema minemist viidi läbi treeninglaagreid, tänu millele saime meeskonnaliikmetega väga headeks sõpradeks.

Et jõuda Eestist pea 10 000 km lõunasse, lendasime kolme lennuga Lõuna-Aafrika Vabariiki. Durban tervitas meid suvise ilmaga: 25-kraadise õhutemperatuuri ning päikesega. Sealses piirkonnas on üpris tavalised pärastlõunased vihasajud, kuid see meid ei muserdanud. Kui õhtul võis ilma olla pilvine, siis igal varahommikul äratasid meid hommikused päikesekiired.

Rahvusvaheline olümpiaad oli ideaalne võimalus leida sõpru maailma erinevatest kohtadest. Lennujaamas tutvusime esimesena Argentiina võistkonnaga, kellega saime headeks sõpradeks.

Pölisrahvas tantsimas.

Sattusin hotellis neljasesse tuppa, kus lisaks teisele eestlasele oli ka kaks singapurlast. Olin pisut mures, et kultuurierinevused võivad olla suured, kuid see hirm oli põhjusetu. Kuigi singapurlastel oli kohustuslik kohapealne õppimine ja ka pinge kodumaa poolt võistlustel oli suur, olid nad täpselt samasugused õpilased, kes soovisid elu nautida. Tagasi mõeldes olen väga õnnelik, sest kust mujalt oleks ma niivõrd palju teada saanud hiina keele, singapuri kultuuri ja koolisüsteemi kohta kui mitte neilt.

Võistlused toimusid kolmel päeval: kaks individuaalset võistlust teoorias ning üks praktiline voor kolmeliikmelise võistkonnaga. Võistlusülesanded sisaldasid kolme õppeainet: keemiat, bioloogiat ja füüsikat. Enamik teemadest olid sellised, mida Eestis õpitakse alles gümnaasiumis, kuid see-eest polnud ülesanded ülemäära keerulised. Päev enne võistlusi korjati meilt multimeediavahendid ära, sest kohalikud korraldajad vastutasid ülesannete mitteavalikustamise eest. Ülesanded tõlgiti eesti keelde.

Võistlusvälisel ajal viidi ka ekskursioonidele. Tala loodusreservaadis saime tutvuda Aafrika looduse ja kohalike kultuuriga, uShaka veepargis sai lisaks veemõnude nautimisele külastada hiigelsuurt akvaariumi, Moses Mabhida staadiumilt, mis ehitati FIFA World Cupi jaoks, nautisime vaadet linnale. Samal ajal olümpiaadiga toimus Durbanis ülemaailmne kliimakonverents COP17. Ühel pärastlõunal avanes meil võimalus külastada sealset EXPOt. Kuna iseseisvalt oli meil keelatud hotellist väljuda, olin väga tänulik, et saime koos oma juhendajatega kohalikku tur-

Singapurist pärit toakaaslased oli edukad - individuaalarvestuses sai Shu Ning (vasakpoolne) hõbeda ja eksperimentaalvooru arvestuses kolmanda koha, (parempoolne) Xinyi sai individuaalarvestuses kulla.

gu külastada. Kuna tagasilendude vahepeal oli meil aega, külastasime tunnike Kaplinna, mis võlus oma euroopaliku tänavapildiga ja kenade vaadetega Atlandi ookeanile.

Olümpiaadiliste seas valitses suur ühtekuuluvustunne ja lahkus. Oli tore õppida lõunaaafriklastelt ning ghanalastelt kohalikke lauamänge ja samas neile õpetada doominot. Tutvusin inimestega riikidest, mille asukohta ma ei teadnud või millest ma polnud kuulnudki. Ka Eesti asukoht oli mitteeurooplastele tundmatu ja jutud lumest olid inimestele, kes sooja kliimaga harjunud, hirmutavad.

Olümpiaadil võistles üle 250 õpilase 40 riigist. Umbes pooled tunnustati medalivääriliseks. Eesti võistkonna kõigi liikmete punktiskoor oli nii hea, et koju tulime 6 pronksmedaliga. See oli meile kõigile positiivne üllatus, sest konkurents oli tihe. Kõige paremaks tiimiks osutus Taiwani võistkond, mille kõik 6 liiget said kuldmedali. Parim individuaalne tulemus oli Venemaalt.

Pink Floyd „The Dark Side of the Moon”

Martin Sögel

Iga kord kui ma seda albumit kuulan, tekib mul tunne, et just see ongi täiuslikkus. Album, kus on kõik olemas alates kitarri- ja solistisoolost kuni äratuskella tilisemiseni. Teos, kus isegi rahakölin ja pottide ja pannide tagumine on muusika. See on rännak, mis viib sind kuu varjuküljele ja toob sind sealt tagasi. Kunstiteos, mis ei aegu.

Kes veel aru ei saanud, siis jutt käib muusikaalbumist nimega „The Dark Side of the Moon”. See on ansambli Pink Floyd kaheksas stuudioalbum ja ka ühtlasi

nende läbimõelduim projekt. Meistriteos ise valmis aastal 1973. Suhteliselt vana, aga peamine on see, et seda austatakse maailmas siiani. Olla peaaegu 40 aastat üks parimaid albumeid ja müügihitt on päris raske. See teos ja ansambel said sellega aga hakkama. „The Dark Side of the Moon” on saanud tohutult palju auhindu. Selle müüginumbrid on tohutud – 50 miljonit eksemplari on ühtlasi maailma enim müüdnud plaatide edetabeli kolmas koht, jäädes alla vaid Michael Jacksonile ja AC/DC-le.

Mis album see siis ikkagi on, millel on ette näidata sellised arvud, auhinnad ja arvustused? Selleks, et sellest aru saada, tuleks uurida natuke Syd Barreti kohta. Kui album on läbi kuulatud ja laulusõnad ka üle vaadatud, siis saate aru, millest ma räägin. Albumis on sees nii raha, aega kui ka vaimuhaigust. Proovin seletada, kuidas mina sellest albumist aru saan. Album on nagu kirjand: sissejuhatus, teemaarenduse ja kokkuvõttega. See album kerib ennast üles ja lõppeb järsult. Kusjuures just siis, kui peabki lõppema. Album räägib sellest, kuidas üks mees hulluks läheb. Mees rändab ajas ja rahahulluses.

Laulud on tehtud väga unikaalselt. Nagu eelnevalt mainisin, on seal nii kella tilisemise hääli kui raha kõinat. Pink Floyd suutis aga just sellised asjad teha muusikaks. Ühte pooleteistminutilist laulu, mis koosnes kõögiriistade häälest, tegid nad neli nädalat.

Album on geniaalne, isegi esikaane pilt on geniaalne: valguse murdamine. Selleks, et seda mõista, tuleb plaat mõttega algusest lõpuni läbi kuulata. See on väga sügavamõtteline album.

Jõulud

Tere, hea inimene!

Tartus 2011. jõulukuul

Loedan näga, et rõõmustasid, kui leidsid postkastist selle
ümbriku. Sebralikke kirju postkastist tänapäeval enam ei leia.
Tavaliselt sisaldab postkast arveid ja reklaame.
Ma kirjutasin sulle, sest ei julgeks silmast silma seda öelda.
Sa oled tore inimene! Elu meie ümber oleks palju rõõmsam,
kui suudaksime seda rohkem üksteisele öelda.
Millepärast ei julge me öelda teistele inimestele head.
Otsustasin olla täna eriline ja soovin sulle kõike seda:

1. Tööle näi kooli kiirustades naerata vastutulejatele.
2. Lõunasöögilauas tunne rõõmu mõnusast teiduareemist.
3. Töölt näi koolist koju jalutades
naerata jälle vastu tulecatele inimestele.
4. Ohtul kutsu kaasa sõber näi kallid inimene ja
mine värsket õhku hingama.
5. Telekat vaadates jäta vahele filmid,
kus keegi maha kämmutatakse.
6. Kui veedisse heidad, ole tänulik ilusa päeva eest.

Kõike seda head soovin ma sulle mõttega,
et hea sünnitab head.

Heade soovidega anonüümikiri Ninatarga postkastist

Mitu päkapikku pildil leiad?

Kas sa teadsid, et...

- jõuluvana on pärit Türgist Smürna linnast
- jõuluvana nimi Santa Claus on tuletatud piiskop Nicolause nimest
- Nicolaus elas umbes 1700 aastat tagasi
- Nicolaus poetas salaja kingitusi vaeste inimeste jalanõudesse, mis olid ukse taha jäetud
- Nicolaus kandis punast mantlit
- Piiblis puudub Jeesuse sünni kuupäev, see on kokkuleppeliselt 25. detsembril
- näärde nimetus on tulnud new year'ist
- paljudes riikides jõulukingi eest salmi ei küsita – kingid visatakse aknast-uksest-korstnast sisse või jäetakse kuuse alla